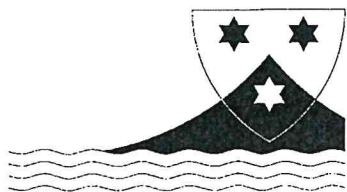

**NEDERLANDSE
PROVINCIE KARMELIETEN**

Almelo, 1 mei 2019

*Beste zusters en broeders in de Karmel, familieleden,
vrienden en bekenden van Herman Bruggeman,*

In de avonduren van 30 april 2019 is onze medebroeder Herman Bruggeman plotseling 'uit de tijd gekomen', zoals dat hier in Twente wordt gezegd. Ik hoorde deze woorden vaker uit de mond van Herman als hij ons liet weten dat iemand was overleden die hij goed gekend had uit de tijd dat hij pastor was. Dit laatste is hij gedurende heel zijn werkzame leven geweest. De 'gloriejaren' in zijn pastorale leven waren ongetwijfeld de jaren dat hij optrok met jongeren in Beckum, Bentelo, St. Isidorushoeve en Hengevelde. We hebben het dan over de jaren 70 van de vorige eeuw. Hij kon er, daartoe uitgenodigd, enthousiast over praten, ofschoon hij vaak ook zwijgzaam en stil kon zijn. In een lied, ter ere van hem gemaakt bij zijn gouden priesterfeest, werd hij bezongen als "een man die niet van praten houdt ... maar leen je hem je willig oor - wat hij weet, geeft hij je door". Hij haalde graag herinneringen op.

Herman werd op 8 april 1936 geboren in een kinderrijk gezin te Haarle. Hij heeft altijd een harte-lijke band onderhouden met zijn broers en zussen en zijn verdere familie. Zij op hun beurt schonken veel aandacht aan hun broer. Na zijn gymnasiumjaren in Zenderen, zijn noviciaatsjaar in Oss als frater Pachomius en de daarop volgende studiejaren in Boxmeer, Dordrecht, Merkelbeek en Aalsmeer werd hij in 1964 benoemd tot godsdienstleraar aan het Pius X College te Almelo. Daarna was hij in diezelfde functie werkzaam in ons gymnasium te Zenderen en het Jacobuscol-lege te Enschede. Hij had ook enkele jaren een aanstelling als woonwagenpastor in Almelo. Tussen 1979 en 1992 was hij pastor en deservitor in Beckum en Bentelo. Na een sabbatjaar was hij vanaf 1994 tot 2005 pastor in Almelo-Zuid. Ook in die jaren ging zijn speciale aandacht uit naar jeugd en jongeren. Voor hen vooral had Herman aandacht. Gedurende 10 jaar was hij lid van het dekenaal team van Hengelo.

Als we ons Herman voor de geest halen, zien we in hem allereerst een mens die hechtte aan het gemeenschapsleven. Tekenend voor hem was dat hij tijdens zijn pastoraat in Beckum elke avond terugkeerde naar de gemeenschap van Almelo. Mensen die hem uit persoonlijke contacten goed hebben gekend, weten dat hij een betrokken pastor was en veel heeft betekend voor hen die te maken kregen met groot verdriet. Hij had echt aandacht voor mensen. We kunnen dan ook den-ken aan zijn voorkomende en vriendelijke omgang met het personeel van de procuur in Almelo en het verzorgend personeel van het klooster in Zenderen. Op zijn beurt was hij dankbaar en blij met alle aandacht en zorg die hij kreeg van anderen, vooral toen zijn gezondheid wat achteruit ging, hij slechter ging zien, horen en lopen en hij aangewezen was op hulp. Toen hij eens op het station hulp kreeg aangeboden van enkele jonge mensen, heeft hij dat ervaren als iets religieus. Herman legde niemand iets op. Integendeel: hij luisterde graag naar anderen, vooral naar de

jeugd, als die initiatieven aandroeg; hij ging daar dan van harte in mee. Dat hij soms ook wel wat eigenwijs was, het zij hem van harte vergeven.

Herman had een technische knobbel. Samen met Harrie Drop van de procuur heeft hij talloze keren medebroeders verhuisd; hij was heel bedreven in het in elkaar zetten van kasten en ander meubilair. Ook op het gebied van elektriciteit aanleggen heeft hij zijn sporen verdiend. Voor de gemeenschap van de Ossenkoppelerhoek in Almelo heeft hij zich verdienstelijk gemaakt door zijn inzet voor 'Het Veurbrook' en zijn column aan het inmiddels opgeheven nieuwsbulletin voor de wijk. Naast al zijn activiteiten kon hij ook, rustig zittend in de recreatie, uren de krant uitspellen.

Herman heeft niet altijd gemakkelijk geleefd. We weten dat hij erg heeft geleden onder de problemen die er waren gedurende de tijd dat hij leraar was in Almelo. En ook de eerste jaren als assistentiepater (op zijn brommertje vanuit Zenderen naar Steenwijkerwold) zijn hem niet in de koude kleren gaan zitten. Heel moeilijk vond hij het om naar Zenderen te verhuizen toen de gemeenschap van Almelo hem de juiste zorg niet meer kon bieden. Bewonderenswaardig was het dan toch om te zien hoe hij zich aanpaste aan het levensritme op zijn nieuwe woonplek. Hij kon er zijn hobby, planten stekken en kweken, weer uitoefenen en achter zijn rollator kuieren door het patersbos. Hij hield van de natuur en fotografeerde die graag en goed. Vooral van de zang van de vogels kon hij volop genieten. Je kon hem met enige regelmaat in het bos aantreffen bij de Mariakapel, in stilte de rozenkrans biddend. Herman was een tevreden man.

Zijn dood heeft ons allen verrast, al zagen we dat zijn gezondheid te wensen overliet. Nu Herman niet meer in ons midden gezien zal worden, bidden we hem toe dat hij zich opgenomen mag weten in de ruimte van het ondoorgrondelijk Mysterie. Dat zich in die ruimte aan hem mag voltrekken wat wij hem zo graag gunnen en wat wij van harte voor hem hopen: voltooiing in Liefde.

Wij nemen afscheid van Herman tijdens de uitvaartdienst van **dinsdag 7 mei a.s. om 10.30 uur** in de parochiekerk van Zenderen (Hertmerweg 46).

Aansluitend vindt de begrafenis plaats op het kloosterkerkhof aldaar. Daarna is er gelegenheid elkaar te ontmoeten in Restaurant Lutke Hulscher, waar u een kop koffie en een broodje wordt aangeboden.

Jan Brouns
Prior Provinciaal

Correspondentieadres:
Karmelietenklooster
T.a.v. p. Edgar Koning O.Carm.
Hertmerweg 46
7625 RH Zenderen